

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **O. V.**, bývajúcej v D., zastúpenej K., advokátom v N., N., proti odporkyni **O.**, zastúpenej JUDr. J. K., advokátom v T., **o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C 137/2000, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 15. mája 2007 sp. zn. 17 Co 352/2006 a rozsudku Okresného súdu Trenčín z 20. septembra 2006 č. k. 12 C 137/2000-132, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 15. mája 2007 sp. zn. 17 Co 352/2006 a rozsudok Okresného súdu Trenčín z 20. septembra 2006 č. k. 12 C 137/2000-132 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo 6. marca 2002 č. k. 12 C 137/2000-22 návrh navrhovateľky na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 9. 10. 1997 č. k. 6 C 369/1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 24. 2. 1999 sp. zn. 5 Co 128/1998 bolo určené, že okamžité zrušenie pracovného pomeru zo 6. 5. 1997 dané odporcom navrhovateľke je neplatné, z ktorého dôvodu si navrhovateľka uplatňovala náhradu mzdy. Na námietku odporkyne skúmal ako predbežnú otázku skončenia pracovného pomeru dohodou uzavretou pred okamžitým zrušením pracovného pomeru. Dospel k záveru, že došlo k rozviazaniu pracovného pomeru medzi účastníkmi dohodou ku dňu 5. 4. 1997 iným spôsobom ako výslovným v zmysle § 240 ods. 2 Zákonníka práce v tom čase platnom, ktorá skutočnosť vyplýva z „Potvrdenia o dĺžke zamestnania a o počte dôb zamestnania pre účely nemocenského poistenia z 2. 4. 1997“. Na túto skutočnosť podľa jeho

názoru nemá vplyv to, že navrhovateľka v potvrdení uviedla ako dôvod skončenia pracovného pomeru § 46 písm. c/ Zákonníka práce ani to, že táto okolnosť zostala v konaní o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru bez povšimnutia. Tým, že pracovný pomer medzi účastníkmi konania skončil dohodou ku dňu 5. 4. 1997 bolo okamžité zrušenie pracovného pomeru z 6. 5. 1997 nadbytočné a bolo by len z tohto dôvodu neplatné. Navrhovateľka v zákonnej dvojmesačnej lehote (§ 64 Zákonníka práce) nepodala návrh na určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou k 5. 4. 1997, preto už jej platnosť alebo neplatnosť posudzovať nemohol. Keďže pracovný pomer navrhovateľky s odporkyňou skončil dňom 5. 4. 1997 dohodou, potom návrh na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru od 6. 5. 1997 do umožnenia nástupu do práce bol nedôvodný. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 150 O. s. p. Za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval nezamestnanosť navrhovateľky.

Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 6. mája 2003 sp. zn. 17 Co 202/2003 na odvolanie navrhovateľky rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Trenčín (v poradí druhým) rozsudkom z 23. februára 2005 č. k. 12 C 137/2000 – 92 uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy vo výške 43 800 Sk v hrubom so 17,6 % úrokom z omeškania od 1. 3. 1999 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z právoplatného rozhodnutia o určení neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru zo 6. 5. 1997 a navrhovateľke priznal náhradu mzdy len za 6 mesiacov od konca februára 1999 (6 x 7 300 Sk), kedy preukázateľne odporkyňi oznámila, že trvá na tom, aby ju zamestnávala a žiadala o pridelovanie práce. Za ďalšie obdobie na návrh odporkyne náhradu mzdy nepriznal z dôvodu, že navrhovateľka nepredložila dôkaz o podávaní si žiadostí do zamestnania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p.

Krajský súd v Trenčíne (v poradí druhým rozhodnutím) rozsudkom z 18. októbra 2005 sp. zn. 17 Co 109/2005 rozsudok súdu prvého stupňa na odvolanie navrhovateľky v napadnutej časti, vo výroku, ktorým bol návrh zamietnutý, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Za nesprávne považoval posúdenie nároku navrhovateľky na náhradu mzdy za obdobie od 13. 7. 1999, t. j. právoplatnosti rozhodnutia o určení neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru podľa § 61 ods. 1, 2 Zákonníka práce, pretože od tohto dátumu

sa zmenil na nárok podľa § 130 ods. 1 Zákonníka práce (prekážky v práci), ktorý nie je možné znížiť ani obmedziť 6-mesačnou zákonnou lehotou.

Okresný súd Trenčín (v poradí tretím) rozsudkom z 20. septembra 2006 č. k. 12 C 137/2000 – 132 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy v hrubom za mesiace :

09/1999 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16.10.1999 do zaplataenia

10/1999 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 11. 1999 do zaplataenia

11/1999 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 1999 do zaplataenia

12/1999 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 1. 2000 do zaplataenia

01/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 2. 2000 do zaplataenia

02/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 3. 2000 do zaplataenia

03/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 4. 2000 do zaplataenia

04/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 5. 2000 do zaplataenia

05/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 6. 2000 do zaplataenia

06/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 7. 2000 do zaplataenia

07/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 8. 2000 do zaplataenia

08/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 9. 2000 do zaplataenia

09/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 10. 2000 do zaplataenia

10/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 11. 2000 do zaplataenia

11/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 2000 do zaplataenia

12/2000 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 1. 2001 do zaplataenia

01/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 2. 2001 do zaplataenia

02/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 3. 2001 do zaplataenia

03/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 4. 2001 do zaplataenia

04/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 5. 2001 do zaplataenia

05/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 6. 2001 do zaplataenia

06/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 7. 2001 do zaplataenia

07/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 8. 2001 do zaplataenia

08/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 9. 2001 do zaplataenia

09/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 10. 2001 do zaplataenia

10/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 11. 2001 do zaplataenia

11/2001 vo výške 7 300 Sk s 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 2001 do zaplataenia

12/2001 vo výške 7 300 Sk s 15,4 % ročným úrokom z omeškania od 16. 01. 2002 do zaplataenia

01/2002 vo výške 7 300 Sk s 15,4 % ročným úrokom z omeškania od 16. 02. 2002 do zaplataenia

02/2002 vo výške 7 300 Sk s 15,4 % ročným úrokom z omeškania od 16. 03. 2002 do zaplataenia

03/2002 vo výške 7 300 Sk s 15,4 % ročným úrokom z omeškania od 16. 04. 2002 do zaplataenia

04/2002 vo výške 7 300 Sk s 16,5 % ročným úrokom z omeškania od 16. 05. 2002 do zaplataenia

05/2002 vo výške 7 300 Sk s 16,5 % ročným úrokom z meškania od 16. 06. 2002 do zaplataenia

06/2002 vo výške 7 300 Sk s 16,5 % ročným úrokom z meškania od 16. 07. 2002 do zaplataenia

07/2002 vo výške 7 300 Sk s 16,5 % ročným úrokom z omeškania od 16. 08. 2002 do zaplataenia

08/2002 vo výške 7 300 Sk s 16,5 % ročným úrokom z omeškania od 16. 9. 2002 do zaplataenia

09/2002 vo výške 7 300 Sk s 16,5 % ročným úrokom z omeškania od 16. 10. 2002 do zaplataenia

10/2002 vo výške 7 300 Sk s 16 % ročným úrokom z omeškania od 16. 11. 2002 do zaplataenia

11/2002 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 2002 do zaplataenia

12/2002 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 01. 2003 do zaplataenia

01/2003 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 02. 2003 do zaplataenia

02/2003 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 03. 2003 do zaplataenia

03/2003 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 04. 2003 do zaplataenia

04/2003 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 05. 2003 do zaplataenia

05/2003 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 06. 2003 do zaplataenia

06/2003 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 07. 2003 do zaplataenia

07/2003 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 08. 2003 do zaplataenia

08/2003 vo výške 7 300 Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 16. 09. 2003 do zaplataenia

09/2003 vo výške 7 300 Sk s 12,5 % ročným úrokom z omeškania od 16. 10. 2003 do zaplataenia

10/2003 vo výške 7 300 Sk s 12,5 % ročným úrokom z omeškania od 16. 11. 2003 do zaplataenia

11/2003 vo výške 7 300 Sk s 12,5 % ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 2003 do zaplataenia

12/2003 vo výške 7 300 Sk s 12 % ročným úrokom z omeškania od 16. 01. 2004 do zaplataenia

01/2004 vo výške 7 300 Sk s 12 % ročným úrokom z omeškania od 16. 02. 2004 do zaplataenia

02/2004 vo výške 7 300 Sk s 12 % ročným úrokom z omeškania od 16. 03. 2004 do zaplataenia

03/2004 vo výške 7 300 Sk s 11 % ročným úrokom z omeškania od 16. 04. 2004 do zaplataenia

04/2004 vo výške 7 300 Sk s 10 % ročným úrokom z omeškania od 16. 05. 2004 do zaplataenia

05/2004 vo výške 7 300 Sk s 10 % ročným úrokom z omeškania od 16. 06. 2004 do zaplataenia

06/2004 vo výške 7 300 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16. 07. 2004 do zaplataenia

07/2004 vo výške 7 300 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16. 08. 2004 do zaplataenia

08/2004 vo výške 7 300 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16. 09. 2004 do zaplataenia

09/2004 vo výške 7 300 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16. 10. 2004 do zaplataenia

10/2004 vo výške 7 300 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16. 11. 2004 do zaplataenia

11/2004 vo výške 7 300 Sk s 8 % ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 2004 do zaplataenia

12/2004 vo výške 7 300 Sk s 8 % ročným úrokom z omeškania od 16. 01. 2005 do zaplataenia

01/2005 vo výške 7 300 Sk s 8 % ročným úrokom z omeškania od 16. 02. 2005 do zaplataenia

02/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 03. 2005 do zaplataenia

03/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 04. 2005 do zaplataenia

04/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 05. 2005 do zaplataenia

05/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 06. 2005 do zaplataenia

06/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 07. 2005 do zaplataenia

07/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 08. 2005 do zaplataenia

08/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 09. 2005 do zaplataenia

09/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 10. 2005 do zaplataenia

10/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 11. 2005 do zaplataenia
11/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 2005 do zaplataenia
12/2005 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 01. 2006 do zaplataenia
01/2006 vo výške 7 300 Sk s 6 % ročným úrokom z omeškania od 16. 02. 2006 do zaplataenia
02/2006 vo výške 7 300 Sk s 7 % ročným úrokom z omeškania od 16. 03. 2006 do zaplataenia
03/2006 vo výške 7 300 Sk s 7 % ročným úrokom z omeškania od 16. 04. 2006 do zaplataenia
04/2006 vo výške 7 300 Sk s 7 % ročným úrokom z omeškania od 16. 05. 2006 do zaplataenia
05/2006 vo výške 7 300 Sk s 8 % ročným úrokom z omeškania od 16. 06. 2006 do zaplataenia
06/2006 vo výške 7 300 Sk s 8 % ročným úrokom z omeškania od 16. 07. 2006 do zaplataenia
07/2006 vo výške 7 300 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16. 08. 2006 do zaplataenia
08/2006 vo výške 7 300 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16. 09. 2006 do zaplataenia
a náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu vo výške 96 669,60 Sk, všetko
do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a na účet súdu súdny poplatok za návrh vo výške
26 280 Sk do 10 dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade mzdy rozhodol podľa § 130
ods. 1 Zákonníka práce, keď účastníci zhodne uviedli, že odporkyňa navrhovateľke
neumožnila vykonávať prácu a ani nedošlo k rozviazaniu pracovného pomeru a priznal ju
vo výške 7 300 Sk mesačne brutto. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 256 ods. 2
Zákonníka práce v spojení s § 3 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z., trovách konania podľa
§ 142 ods. 3 O. s. p. a súdnom poplatku podľa § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. d/ zákona
č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Krajský súd v Trenčíne (v poradí tretím rozhodnutím) rozsudkom z 15. mája 2007 sp. zn.
17 Co 352/2006 na odvolanie odporkyne rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporkyňi
uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania 16 699 Sk do 3 dní
od právoplatnosti rozsudku. Konštatoval, že nárok navrhovateľky na náhradu mzdy za
obdobie od 1. 9. 1999 (právoplatne bola priznaná náhrada mzdy 43 800 Sk brutto za obdobie
do 31. 8. 1999) správne súd prvého stupňa posudzoval (v zmysle právneho názoru
odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa)
ako prekážky v práci podľa § 130 ods. 1 Zákonníka práce, a to od dátumu po právoplatnosti
rozsudku o určení neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru. Ak po tomto
dátume odporkyňa neumožnila navrhovateľke pracovať, ide o prekážky v práci podľa tohto
zákonného ustanovenia. Nárok navrhovateľky na náhradu mzdy v zmysle § 130 ods. 1
Zákonníka práce je bez obmedzenia, čo znamená, že zamestnávateľ je povinný platiť
zamestnancovi náhradu mzdy až do doby, kým mu neumožní vykonávať pôvodnú prácu. Túto

náhradu nie je možné znížiť o sumy, ktoré zamestnanec zarobil, alebo čo úmyselne zanedbal zarobiť, ako je tomu pri nárokoch podľa § 61 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb., resp. § 78 zákona č. 311/2001 Z. z. Za správne považoval aj vyčíslenie výšky náhrady mzdy a príslušenstva vzhľadom na výplatný termín u odporkyne. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu a proti rozsudku okresného súdu na základe podnetu odporkyne podal včas mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol ich zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu. Uviedol, že okresný i krajský súd vychádzali z názoru krajského súdu, ktorý vyslovil vo svojom zrušujúcom uznesení zo 6. mája 2003 sp. zn. 17 Co 202/2002, podľa ktorého určením neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sa rozhodlo o základe nároku. Svojim názorom v tomto rozhodnutí zaviazal súd prvého stupňa rešpektovať právoplatné súdne rozhodnutia o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Následne súdy neprihliadli na okolnosti namietané odporkyňou, že k skončeniu pracovného pomeru došlo už pred okamžitým zrušením pracovného pomeru dohodou. Poukázal na to, že podľa § 42 Zákonníka práce v rozhodnom čase (do účinnosti zákona č. 311/2001 Z. z.) bolo možné skončiť pracovný pomer viacerými spôsobmi (dohodou, výpoveďou, okamžitým zrušením, zrušením v skúšobnej dobe). Z tohto zákonného ustanovenia vyplývalo, že skončenie pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi Zákonník práce ani iné právne predpisy nevyklúčovali (nezakazovali). Jednotlivé právne úkony v danej veci bolo preto potrebné posudzovať samostatne, lebo samostatne nastávali aj ich právne účinky. Existencie pracovného pomeru alebo jeho zániku sa môže účastník pracovnoprávneho vzťahu domáhať aj všeobecnou žalobou podľa § 80 písm. c/ O. s. p. alebo v rámci náhrady mzdy, kde by sa otázka existencie alebo skončenia pracovného pomeru riešila ako otázka prejudiciálna. V konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod č. k. 6 C 369/1997, z ktorého súdy vychádzali v ďalšom konaní o náhrade mzdy, navrhovateľka žiadala len určiť neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru, nežiadala určiť, že pracovný pomer trvá ani náhradu mzdy. Platnosťou dohody o skončení pracovného pomeru sa nezaoberal. Z uvedeného vyplýva, že bolo povinnosťou súdu v konaní o náhrade mzdy zisťovať, či nedošlo k platnému uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru tak ako tvrdí odporkyňa. Dohoda o rozviazaní pracovného pomeru je dvojstranný právny úkon vyžadujúci súhlasný prejav vôle zamestnanca a zamestnávateľa skončiť pracovný pomer k určitému dňu. Preto bolo potrebné objasniť všetky okolnosti existencie dohody o rozviazaní pracovného pomeru, keďže v tlačive

„Potvrdenie o dĺžke zamestnania a o zápočte dôb zamestnania pre účely nemocenského poistenia“ sa uvádzalo, že navrhovateľka skončila pracovný pomer k 5. 4. 1997. Ak oba súde vychádzali z názoru, že rozsudkami vydanými v konaní sp. zn. 6 C 369/1997 bolo rozhodnuté o základe nároku a vzhľadom na skončenie pracovného pomeru okamžitým zrušením už nie je možné preskúmať dôvodnosť skončenia pracovného pomeru dohodou, pretože sa jedná o vec rozsúdenú, vec nesprávne právne posúdili. Potom vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci a z prejudikácie trvania pracovného pomeru ak súd nevykonal na existenciu dohody o skončení pracovného pomeru žiadne dokazovanie, najmä nevypočul druhého účastníka dohody, ani sa nezaoberal skutočnosťou, že navrhovateľka skončenie pracovného pomeru oznamovala osobne na úrade práce (kde si mohla zásadne svoje nároky uplatňovať len v prípade, že jej pracovný pomer skončil), tak rozhodnutie súdu trpí tiež vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože trpí nedostatkami v zisťovaní skutočností rozhodných pre rozhodnutie vo veci. Totiž vadou v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. je nesprávnosť zisteného skutkového stavu nie z pohľadu vykonaného dokazovania, ale z pohľadu postupu súdu v dôkaznom procese. O vadu v zisťovaní skutkového stavu ide hlavne vtedy, ak súd v dôkaznom konaní nepostupoval v súlade s § 120 O. s. p. a nevykonal dôkaz, ktorý mal poslúžiť k verifikácii právne významnej skutočnosti, predstavujúcej znak skutkovej podstaty aplikovateľnej právnej normy. Záver súdu o existencii pracovného pomeru je preto predčasný a rovnako tak je predčasné jeho rozhodnutie o náhrade mzdy. Napokon poukázal aj na nedostatky v písomnom vyhotovení rozsudku, kde výrok rozsudku nie je totožný s výrokom rozsudku vyneseným na pojednávaní (chýba v ňom zastavujúca a zamietajúca časť).

Navrhovateľka vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu trvala na tom, že k žiadnej dohode o skončení pracovného pomeru nedošlo. Napriek tomu súde dokazovanie ohľadne údajného skončenia platnosti pracovného pomeru k 5. 4. 1997 vykonali. Bývalý starosta bol súdom na túto skutočnosť vypočutý a podal čestné prehlásenie, v ktorom potvrdzuje, že on žiadnu dohodu o skončení pracovného pomeru nepodpisoval. Z hľadiska § 120 O. s. p. je preukázané, že skončenie pracovného pomeru bolo dané až novým starostom p. S., ktoré právoplatným rozsudkom bolo zákonným spôsobom zrušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu odporkyne (§ 243e ods. 1 a 2

O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie krajského a okresného súdu a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243o ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolateľom namietané a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že rozhodnutie krajského i okresného súdu o náhrade mzdy spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/, c/ O. s. p.). V mimoriadnom dovolaní vytyka generálny prokurátor nesprávne posúdenie existencie skončenia pracovného pomeru dohodou a jeho vplyvu na uplatnený nárok a vykonávanie dokazovania v rozpore s § 120 O. s. p.

V prejednávanej veci si navrhovateľka uplatnila nárok na náhradu mzdy z dôvodu neplatného okamžitého zrušenia pracovného pomeru k 6. 9. 1997, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté. Odporkyňa dôvodnosť nároku namietala, pretože došlo k skončeniu pracovného pomeru medzi ním a navrhovateľkou dohodou už 5. 4. 1997.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 6 C 369/97 domáhala určenia, že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané jej odporkyňou listom zo 6. 9. 1997 je neplatné. Rozsudkom z 9. 10. 1997, právoplatným 13. 7. 1999 (potvrdeným Krajským súdom v Trenčíne rozsudkom z 24. 2. 1999 sp. zn. 5 Co 128/98), okresný súd jej návrhu vyhovel a určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru je neplatné.

V danom konaní vychádzali súdy nižších stupňov z právneho názoru vysloveného krajským súdom v zrušujúcom uznesení zo 6. 5. 2003, podľa ktorého v uvedenom konaní

o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru sa rozhodlo o základe uplatneného nároku na náhradu mzdy, ktorý je právoplatný a zaväzujúci a nemôže mať naň vplyv existencia skončenia pracovného pomeru dohodou. Preto na námietky odporkyne neprihliadli a dokazovanie na existenciu dohody o skončení pracovného pomeru (vychádzajúc z prejedikácie trvania pracovného pomeru) v ďalšom konaní nevykonali.

Podľa § 42 ods. 1 Zákonníka práce (účinného do 31. 3. 2002) bolo možné pracovný pomer skončiť dohodou, výpoveďou, okamžitým zrušením a zrušením v skúšobnej dobe.

Zákonník práce (ani iné právne predpisy) nevyučovali (nezakazovali) skončenie pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi v citovanom ustanovení uvedenými. V takom prípade bolo potrebné každý právny úkon posudzovať samostatne, pretože samostatne nastávali aj ich právne účinky. Existencie pracovného pomeru alebo jeho zániku sa totiž môže účastník pracovnoprávneho vzťahu domáhať aj všeobecnou žalobou podľa § 80 písm. c/ O. s. p.

V konaní, z ktorého súdy vychádzali pri rozhodovaní v danej veci o náhrade mzdy, navrhovateľka uplatňovala len neplatnosť skončenia pracovného pomeru, nežiadala určiť, že pracovný pomer trvá, ani náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Súdy rozhodli v súlade s návrhom bez toho, aby skúmali otázku existencie (zániku) pracovného pomeru. Vzhľadom na námietky odporkyne, že pred okamžitým zrušením pracovného pomeru došlo k skončeniu pracovného pomeru dohodou 5. 4. 1997, ktorá skutočnosť má vyplývať z „Potvrdenia o dĺžke zamestnania a o zápočte dôb zamestnania pre účely nemocenského poistenia“, bolo potrebné sa ňou zaoberať v ďalšom konaní, t. j. konaní o náhrade mzdy. Preto pokiaľ súdy vychádzali z právneho názoru, podľa ktorého otázkou skončenia pracovného pomeru dohodou sa už nemožno zaoberať z dôvodu právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) v otázke skončenia pracovného pomeru (okamžitým zrušením), ako základu nároku pre uplatnenie si náhrady mzdy, vec nesprávne právne posúdili. Ak potom vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci sa nezaoberali existenciou skončenia pracovného pomeru dohodou potrebnou pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, nezadovážili si tak potrebné podklady v zmysle ustanovenia § 120 O. s. p., v dôsledku čoho sú ich rozhodnutia predčasné a konania odvolacieho súdu a okresného súdu sú postihnuté tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníkov konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie krajského súdu a rozhodnutie okresného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu (§ 243b ods. 2 veta prvá, 3 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.). V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

